

grandan belan floron, ĝi kaŝis la fortegajn kruelajn makzelojn, kiuj tiel embuskos la unuan viktimon tuŝontan tiujn fatalajn lipojn.

Sur la supra valvo de ĉi tiu natura kaptilo kreskis belega aktinio, kies longaj delikataj rozkoloraj petalsimilaj tentakloj konstante moviĝis.

Mageu klarigis, ke la moviĝon kaŭzas malgranda fiŝo ĉirkaŭnaĝanta inter tiuj flirtantaj tentakloj, kies tuŝo estas tiel fatala al ĉiu fiŝo krom ĝi. Ĉi tiu malgranda fiŝo, purpure bruna kun flava zono malantaŭ la branko, agas kiel trompoganto al pli grandaj fiŝoj kiuj, provante ĝin kapti, estas allogataj al sia propra morto. La malgranda perfidulo tiam partoprenas la festenon ĉe la korpo de la viktimo.

La klimakso de la eventaro estas la geedziĝa festo, dum kiu Ken ricevas

informon, ke li foriros la postan tagon al Aŭstralio. Tre malvolonte li adiaŭas la novgvineajn amikojn:

“Adiaŭ, Mageu. Eble mi iam revenos.”

“Adiaŭ, Ken ... mi ne kuraĝas sopiri al via reveno. Mi nur petas, ke vi memoru min.”

“Memori vin! Mi neniam povos forgesi miajn Kananamajn geamikojn,” mi diris...

Neniam mi forgesos la scenon, kiun prezentis tiu malproksimiĝanta strando, kie kolektiĝis la karnavale vestitaj kanakoj tenantaj torĉojn, kiuj verŝis ruĝetan lumon sur la tropikan ĉirkaŭaĵon. Frapadante tamburojn laŭ malrapida ritmo, ili kantis strangan melankolian melodion.

.....DAŬRIGOTA.....

Kio estas familio?

JOANNE JOHNS (MELBURNO)

La vorto “familio” signifas tiom multe da aferoj, kiom estas homoj. La plej ideala senco de la vorto en nia socio (ĝuste aŭ ne) ofte inkluzivas feliĉajn patron kaj patrino kun iliaj idoj, plenan aron de malavaraj geavoj, kaj multajn amemajn onklojn kaj onklinojn.

Niaj filmoj, gazetoj kaj reklamoj ofte prezentas tiun bildon de perfekteco kaj ni strebas ŝajnigi al la mondo ke nia familio estas tiel perfekta.

Se vi vere apartenas al tia familio, vi aŭ mensogas, aŭ estas tre bonŝanca. Laŭ mia scio, mi ankoraŭ ne konatiĝis kun iu sen ia familia sekreto aŭ kaŝinda (eble nur laŭ socio) hontetaĵo.

Sed ni ne hontu, ĉar vivo estas nature senorda kaj homoj estas komplikaj bestoj. Ni havas verajn,

belajn, kompleksajn familiojn kun vic-familianoj, krimuloj, plej ŝatataj kuzoj, homoj de diversaj landoj kaj kredoj, samseksemuloj, hontigaj onkl(in)oj, homoj kiuj ŝanĝiĝis, homoj kiuj ne ŝanĝiĝos, evitindaj parencoj, kaj el inter ĉiuj tiuj, ni havas homojn kiujn ni kare amas.

Vi konas vian propran familion, kaj kiel vi taksas la homojn en ĝi. Au ĉu?

Antaŭ malmultaj jardekoj, homoj parolis eĉ malpli ol nun pri familiaj aferoj, kaj forte kaŝus ion ajn, kio montrus, ke ilia familio estas iel neperfekta aŭ nenormala.

Mia patro estis unu el tiuj maloftaj bonŝanculoj, kiuj havas tute normalan, sufiĉe idealan familion. Li kreskis en Novsudkimrujo kun sia patro, patrino, fraterno kaj multaj el tiuj amemaj

geonkloj (en tiu tempo oni nomis familiajn amikojn onklo kaj onklino, do eĉ patro ne scias kiuj el tiuj estis veraj parencoj, sed ili almenaŭ ŝajnis familianoj).

Liaj gepatroj posedis sian propran domon, ili pagis kontante kontraŭ ilia aŭtomobilo kaj la familio ofte vojaĝis kaj tendumis tra Aŭstralio. Bedaŭrinde mia avino mortis kiam mia patro estis 26 jaraĝa, sed ankoraŭ restis multe da amo en la familio.

Ĉi tiu perfekta, ideala familio ekzistis ĝis mia patro estis ĉirkaŭ 38 jaraĝa, kiam mia avo eniris la malsanulejon pro koratako. Li estis malsana sed ne mortanta, kaj restis tie sufiĉe longe ke mia onklino iris al lia domo por purigi ĝin dum lia foresto.

Tie, en ŝranko, ŝi trovis ladskatolon kiu ne plu enhavis biskvitojn, sed paperojn.

Mia patro ricevis telefonvokon de ŝi, kaj ŝi diris: "Ni estas adoptitaj. Mi ĵus trovis la paperojn." Mi ne povas imagi la ŝokon de tiu novaĵo, sed ili kune decidis kopii la paperojn, remeti ilin ĝuste kiel trovitaj, kaj diri nenion

al ilia patro.

Ĉiuj daŭre vivis kiel nenio okazis. Mia avo venis hejmen de la malsanulejo kaj vivis dum pli ol 10 jaroj plue. Li neniam informis siajn idojn pri la vero, tamen li ofte diris al mia patro, eĉ en lia juneco, "estas saĝa viro, kiu konas sian patron".

Mi ne scias kial li decidis daŭrigi la sekreton, aparte ĉar li mem estis adoptita de familio kiu kunportis lin al Aŭstralio, kaj neniam hontis pri tio.

Do, la familio ne ŝanĝiĝis, sed kiam mia patro iris al la kuracisto kaj tiu demandis pri malsanoj en lia historio, li ne plu povis doni respondon, krom "mi ne scias".

Kiam mi iĝis sufiĉe aĝa, mi interesiĝis pri la cetero de la rakonto: kiuj estas la naskfamilianoj? Kaj mi komencis naŭ jaran serĉon por ili, uzante sufiĉe novajn teknologiojn kiel la interreto kaj DNA-testado. Se vi volas aŭdi la plenan, ofte nekredetblan sed ĉiam interesan rakonton pri kio (kaj eble kiuj) mi finfine eltrovis, venu al mia prelego dum la kongreso en Adelajdo en januaro!

Miaj patro kaj geavoj

